

РЕШЕНИЕ

№ 472

гр. София, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 20.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5860** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма], чрез адв. Д. Т., срещу Решение № 000030-2157/09.06.2021г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. и държавна такса по чл.1, ал.3 ТТЗХ.

Жалбоподателят посочва, че е подал искане вх.№ 000030-1668/05.03.2020г. до ДКХ за издаване на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], [улица], вх.4. на 23.07.2020 г. По него е постановено решение за издаване на лиценз № 000030-686/02.03.2021г., с което на жалбоподателя е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за посочения обект. След получаване на решението, жалбоподателят е платил дължимата държавна такса по чл.3 ТТЗХ в размер на 8 700 лв., като счита, че неправилно е заплатил и таксите по чл.1, ал.3 ТТЗХ в размер на 2 000 лв. за доказване на инвестиции и таксата по чл.30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв. Поради това е поискал възстановяването ѝ, като ответника незаконосъобразно му е отказал това с процесното решение.

Прави възражение за недължимост на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, тъй като същата е приета с измененията на ЗХ от 08.08.2020г., а искането е подадено много по-рано - 05.03.2020г. Също така таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е въведена след подаване на искането за издаване на лиценз, което съгласно § 86, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗХ следва да се разгледа по досегашния ред. Предвид изложеното намира, че са

платени три такси за една и съща услуга – издаване на лиценз за игри с игрални автомати, като таксите по чл. 30, ал. 6 от ЗХ и по чл.1, ал.3 ТТЗХ са недължимо платени. Моли за отмяна на оспореното решение. Претендира разноси по списък. Ответникът – изпълнителния директор на НАП, редовно призован, чрез юр.И. оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е подало искане с вх.№ 000030-1668/05.03.2020г. за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати. По искането е издадено решение № 000030-686/02.03.2021г г., с което е издаден искания лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], [улица], вх.4 за срок от 5 години, като в решението няма определена такса. .

Решението е съобщено на представител на дружеството на 18.03.2021 г.

Видно от представено по делото платежно нареждане от 19.03.2021г. (лист 26 от делото), [фирма] е заплатило сумата от 25 000 лв. като в платежното нареждане като основание е посочено "такса чл. 30, ал. 6 ЗХ- издаване удостоверение", а с платежно нареждане от 02.04.2021г. е заплатило и таксата по чл.1, ал.3 ТТЗХ в размер на 2 000 лв.

С искане вх. № 94-Д-344/07.05.2021 г., жалбоподателят е поискал от директора на ТД на НАП С. да му бъде възстановена сумата от 25 000 лв. – такса по чл.30, ал.6 ЗХ и сумата от 2 000 лв. по чл.1, ал.3 ТТЗХ, като недължимо платена на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК.

С решение № 000030-2157/09.06.2021г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв. и държавна такса по чл.1, ал.3 ЗХ в размер на 2 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че дължимите такси за издаване на лиценз в случая са три и се дължат в условията на кумулативност.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна в административното производство, подала искането, по което ответника се е произнесъл с процесното решение. Предвид на това, жалбата, е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е частично основателна по следните съображения: Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителният директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната разпоредба, изпълнителният директор на НАП е материално компетентния орган да

разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ не подлежи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство, а по общия ред. В случая това е редът за издаване на индивидуални административни актове по АПК, за инициране на който жалбоподателят е подал искане. Същото правилно е процедирано от изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ упражнява държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото искане, изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Предвид изложеното, настоящия състав намира, че процесното решение е постановено от компетентен орган без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му. Предвид съответствието на заповедта с процесуалните правила, законосъобразността на оспореното решение ще следва да се преценява за съответствие с материалния закон.

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платени от жалбоподателя с платежно нареждане от 19.03.2021г. и 02.04.2021г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв. и държавна такса по чл.1, ал.3 ТТЗХ. По делото не е спорно, че таксите са платени по сметка на НАП, като основанието за това плащане е записано като чл. 30, ал. 6 ЗХ респ. чл.1, ал.3 ТТЗХ.

Към датата на подаване на заявлението за продължаване на срока на действие на издадения лиценз – 05.03.2020г., действащи са разпоредбите на Закона за хазарта в редакцията му към ДВ, бр.42 от 28 май 2019г. Съгласно чл.30 от закона – „Държавни такси“, в посочената му редакция, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите /ал.1/. Тарифата, приета на посоченото правно основание, е Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта, приета с ПМС № 289 от 15.11.2012г., обн. ДВ, бр.92 от 23 ноември 2012г. Съгласно чл.4 от нея за продължаване действието на издаден лиценз по чл.36, ал.1 се събира съответната такса по чл.3, ал.1. От своя страна чл.3, ал.1 от Тарифата определя таксите във фиксиран размер като ги диференцира според вида на организираната хазартна игра и броя на местата. Съответно за вида на организираната от жалбоподателя хазартна игра – игра с игрални автомати /27броя/ с 22 игрални места според посоченото в издаденото удостоверение за издаден лиценз, разпоредбата на чл.3, ал.1, т.4, б.„а“ от Тарифата предвижда държавна такса в размер на 7500 лева + 100 лв. за всеки игрален автомат на 15 бр. Посочената такса е заплатена от жалбоподателя, което обстоятелство с не се оспорва от страните по делото. Спорът между тях е относно дължимостта на другите две платени от оспорващото дружество държавни такси в размер на 25 000 лева респ. 2 000 лв. Същите според посоченото в платежни нареждания на л.26 и л.27 са внесени по сметка на НАП на

основание чл.30, ал.6 ЗХ респ. чл.1, ал.3ТТЗХ. по телефона от страна на приходната агенция.

Към датата на подаване на заявлението за издаване на процесния лиценз /05.03.2020г./ разпоредбата на чл.30, ал.6 ЗХ предвижда, че организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.3 и променливата част от таксата по ал.4, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони. Посочената разпоредба не съдържа задължение за внасяне на държавна такса.

Внасянето на таксата в размер на 25 000 лева, извършено на 02.04.2021г. от страна на оспорващото дружество касае внасяне на таксата по ал.6 на чл.30 ЗХ, но в редакцията на закона след изменението му, обнародвано в ДВ, бр.69 от 4 август 2020г. С това изменение в чл.30 е създадена нова ал.6 със следното съдържание: "(6) За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.". Според § 27, т.5 ЗИД ЗХ досегашната ал.6 става ал.8, но с променено съдържание, неотнормирано към предмета на спора, поради което няма да бъде коментирано. Посочената разпоредба на ал.6 на чл.30 ЗХ е действащото право към датата на постановяване на оспореното решение, но прилагането ѝ към заявления, подадени преди приемането ѝ и влизането ѝ в сила е изрично изключено по силата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ. Съгласно последната разпоредба „Образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.“. Досегашните изисквания са тези, регламентирани в закона преди изменението му, обн. ДВ, бр.69/04.08.2020г. като съответно чл.30 от него не предвижда внасяне на еднократна такса в размер на 25 000 лева за издаване и поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Приложимата към организираната от жалбоподателя хазартна игра държавна такса е посочената в ал.5 на чл.30 – според нея за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, се събират само таксите по ал.1. ЗКПО, в редакцията му преди изменението с § 94 от Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта, обнародван в ДВ, бр.69/04.08.2020г., а именно към ДВ, бр.38 от 24 април 2020г., в чл.242, ал.1 предвижда, че хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

При постановяване на оспореното решение административният орган е дерогирал и

въобще не е обсъдил нормата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ, която макар и да не е относима към реда за разглеждане на подаденото заявление за възстановяване на недължимо внесена държавна такса, е приложима при разглеждането на искането за продължаване на срока на действие на издадения лиценз за организиране на хазартни игри. Тъй като тя определя условията, на които трябва да отговаря искането за продължаване срока на действие на лиценза, съобразно дефинираното от нея приложимо право следва да бъдат определени и дължимите от оспорващото дружество такси. Като не е съобразил, че § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ ограничава действието на ЗИД ЗХ до новопостъпилите заявления, но отрича приложимостта му спрямо подадените преди изменението му, ответникът е определил неправилно приложимия материален закон, съответно за преценка основателността на искането е изследвал правни норми, неотнесими към конкретния случай. С оглед това постановеното от него решение е незаконосъобразно в тази му част и поради неправилно приложение на материалния закон и следва да бъде отменено, а делото като преписка - изпратено на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на настоящото решение.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за недължимост на събраната по чл.1, ал.3 ТТЗХ държавна такса в размер на 2 000 лв.

В производството по първоначално издаване на лиценз, законодателят е предвидил, че искателя следва да докаже размера на извършените инвестиции съгласно, както и средства за организиране на играта в размери предвидени в чл.5, ал.1, т.3 ЗХ. На следващо място в чл.1, ал.3 ТТЗХ е предвидено, че административният орган следва да събере и държавна такса за потвърждаване на извършените инвестиции за конкретния обект за който се издава лиценз. В настоящия случай е събрана дължимата такса, като от административния орган е извършено потвърждаване на извършените инвестиции от молителя [фирма] за обект за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], вх.4.

Ето защо, жалбата в тази ѝ част, следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателна. Такива са доказани и се дължат по компенсация в 1 438, 88 лв., от които 50 лева за внесена държавна такса по оспорването и 1 388, 88 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], чрез адв. Д. Т., Решение № 000030-2157/09.06.2021г. на изпълнителния директор на НАП, в частта с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], чрез адв. Д. Т., ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 1 438, 88 лв. /хиляда четиристотин тридесет и осем лева и 88 стотинки/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: